

[illegible]

Yorick Goldewijk

Met illustraties
van Jeska Verstegen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

The page is decorated with numerous small, hand-drawn illustrations in various colors (black, blue, purple, red, orange, brown). These drawings are scattered across the page, primarily in the lower half. They include recognizable objects like a book, a house, a key, a spring, and a flower, as well as many abstract shapes, lines, and dots. The style is whimsical and artistic, characteristic of children's book illustrations.[illegible]

Yorick Goldewijk

Met illustraties
van Jeska Verstegen

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

The page is decorated with numerous small, hand-drawn illustrations in various colors (black, blue, purple, red, orange, brown). These drawings are scattered across the page, primarily in the lower half. They include recognizable objects like a book, a house, a key, a spring, and a flower, as well as many abstract shapes, lines, and dots. The style is whimsical and artistic, characteristic of children's book illustrations.

Mijn tante is een wortel, mijn oom is een zombie

Ik wilde helemaal niet naar mijn oom en tante. Mijn tante ging nog wel. Die was tenminste nog een beetje aardig. En die leek tenminste nog een beetje normaal. Nou ja, normaal... Haar hoofd had de kleur van een wortel omdat ze elke dag of zo onder de zonnebank ging. En haar haar was een geelwitte reuzensuikerspin omdat ze elke dag of zo naar de kapper ging. En haar nagels glommen als ijsklontjes en waren tien meter lang.

Nou ja, geen tien meter. Maar wel lang.

Maar ze was dus wel aardig. Mijn oom niet. Die was eng. Gewoon echt doodeng. En mocht je nu denken dat het vast meeviel: hij liep als een zombie die net uit de vriezer is gestapt. En hij droeg altijd rode wollen wanten en een pet en een zonnebril. Ik had zijn ogen nog nooit gezien. Toch voelde ik ze altijd naar me staren. Dwars door die zonnebril heen.

Dus ik wilde niet naar mijn oom en tante. Maar het moest. Want papa en mama gingen allebei naar conferenties in Zwitserland en die konden ze echt niet missen, die waren te belangrijk.

‘Belangrijker dan ik?’ vroeg ik aan mama.

‘Tuurlijk niet, schatje,’ zei ze.

Maar ze gingen toch. Een hele week. En wat moesten ze dan met mij?

‘Gewoon thuislaten,’ zei ik, ‘ik ben oud genoeg.’

Maar mama vond negen jaar nog lang niet oud genoeg. Dus ik moest naar tante Aaf en oom Philips. Ja, Philips met een s. Daarover later meer.

Dokka

Gelukkig was ik niet alleen, ik had Dokka bij me. Dat is mijn pop. Iedereen vindt het een rare naam, maar dat is het niet, want zo heet ze gewoon. Ik kreeg Dokka voor mijn vijfde verjaardag en op mijn honderdvijfde verjaardag heb ik haar nog steeds, dat heb ik met haar afgesproken. Want ik kan met Dokka praten. Geen hele gesprekken, natuurlijk. En niet écht praten, zo dom ben ik niet, ik ben negen en geen kleuter. Dokka kan maar vijf dingen zeggen: *mama* en *ik ben bang* en *ik vind je lief* en *ja* en *nee*. Maar als je een beetje slim bent met vragen stellen lijkt het best een heel gesprek. Kijk maar:

Lili (dat ben ik dus): ‘Ben je nog steeds bij mij als ik honderdvijf ben?’

Dokka: ‘Ja.’

Lili: ‘Waarom?’

Dokka: ‘Ik vind je lief.’

Lili: ‘Wie is de liefste van de hele wereld?’

Dokka: ‘Mama.’ (Dat ben ik dus ook.)

Lili: ‘Heb je zin om naar oom Philips en tante Aaf te gaan?’

Dokka: ‘Nee. Nee. Nee. Nee. Nee. Nee. Nee.’

Lili: ‘Stil maar Dokka, mama is bij je. En we maken er wel wat van.’

Geen centimeter

‘O, Aaf, je bent echt een *life saver*!’ zei mama toen tante Aaf opendeed. Mama gebruikt graag Engelse woorden. Ik begreep heus wel wat het betekende. Een redder van levens. Daar bedoelde ze natuurlijk niet mijn leven mee, maar dat van papa en haar. Hun superbelangrijke conferentie-levens.

Toch kon ik niet echt boos zijn. Ik probeerde het wel. Maar ik zag dat mama het best moeilijk vond om me achter te laten. Papa ook. Bij de deur stonden ze te dralen. En toen vond ik het zo zielig voor ze dat ik zei: ‘Ga nou maar, pap en mam, wij redden ons wel!’

Dokka zat in mijn tas en zei: ‘Nee.’ Maar dat was waarschijnlijk omdat er iets tegen haar praatknopje drukte. Ik denk misschien mijn vinger.

‘Lief zijn,’ zei mama tegen mij.

‘Ja, mam,’ zei ik.

‘Tuurlijk is ze lief,’ zei tante Aaf. Ze glimlachte naar me maar ik vergat terug te glimlachen, want achter haar stond oom Philips me aan te staren. Dwars door die zonnebril heen voelde ik zijn blik. Kriebels kreeg ik ervan.

‘Ik laat nooit sporen achter... alleen bloedsporen,’ zei hij ineens.

Even was het stil.

We keken allemaal naar oom Philips.

‘Wat?’ zei mama.

‘Hè, Philips!’ zei tante Aaf toen tegen hem. En tegen mij: ‘Dat doet hij nou altijd. Van die malle dingen zeggen. Die gekke oom van je zit vol humor, Lili!’

‘Nou, dat is geweldig,’ zei papa. ‘Hoor je dat, Lili? Humor! Jullie hebben het vast hartstikke leuk samen. Die week vliegt zo om.’

Maar ik wist: die week ging niet vliegen, die ging nog geen centimeter van de grond komen.

Mama gaf me een kus, papa gaf me een kus. Ze zwaaiden, liepen naar de auto.

En toen stapten ze in.

En toen reden ze weg.

Ze reden gewoon echt weg.

En ik bleef alleen achter bij tante Aaf en oom Philips. Die me nog altijd aanstaarde. Met zijn humor.

‘Kom binnen, liefje,’ zei tante Aaf. ‘Dan krijg je wat limonade.’

Kijk, dacht ik. Limonade.

Dat viel dan weer mee.